

tagelse er fremgaaet af meget forskellige Motiver, hvilket formentlig er Grunden til den uklare Affattelse, der karakteriserer § 11, og som genfindes i Lovforslaget. Hverken Paragraffen eller Lovforslaget indeholder nogen klar Begrebsbestemmelse af den Driftsform eller Forretningsførelse, der skal være Genstand for Loven. Den ganske uklare Bestemmelse af de Forretninger, Lovforslaget skal tage Sigte paa, at de skal være „i Stand til at udøve en bestemmende Indflydelse paa Fastsættelsen af Varepriser“, er fra Afviklingslovens § 11 gaaet over i Lovforslagets § 1, hvor den er knyttet til et andet uklart Udtryk, idet Paragraffen forlanger, at Virksomheden for at blive Genstand for Lovens Omsorg skal være af „monopolagtig Karakter“. Efter Mindretallets Mening passer saadanne Kriterier fortræffeligt som Udtryk for en *Stemning* eller som Middel til at fremkalde en Stemning, hvorimod de er ganske uanvendelige i en Lov, der skal haandhæves af en Administration, eventuelt af en Dommer, efter klare, objektive Kendemærker. Medens Lovforslaget i Stedet for en klar Begrebsbestemmelse af den Art Bedrifter, der skal være Lovens Genstand, benytter de ovenfor citerede uklare Udtryk, har Lovforslaget Mand og Mand imellem altid gaaet under Betegnelsen „Trustloven“. Officielt er Forslaget derimod ikke sat i Forbindelse med Trustbegrebet før i Flertallets Betænkning, efter hvilken „Flertallet indser Nødvendigheden af, at der *straks*¹⁾ skrives til en Lovgivning, som giver Samfundet Indseende med, hvorledes de trustlignende Virksomheder udnytter deres Stilling“ — men da Trusten er en Driftsform af ganske særlig Art, forskellig baade fra Monopolet og fra almindelige Sammenslutninger, hvilende paa Regler i engelsk-amerikansk Arveret, fortaages ved Anvendelsen af det nævnte Udtryk yderligere Opfattelsen af, hvad Slags Forretninger Loven i Grunden tager Sigte paa, og det saa meget mere, som Fler-

tallet ikke simpelt hen taler om Truster, men ogsaa om „trustlignende“ Virksomheder. Vi staar saaledes med Begrebsbestemmelser for Lovens Genstand, der strækker sig fra Forretninger, som skal være i Stand til at udøve en bestemmende Indflydelse paa Fastsættelsen af Varepriser, hvilket gælder saa at sige alle Forretninger, dersom da ellers Loven om Forholdet mellem Tilbud og Efterspørgsel som prisbestemmende Moment holder Stik, over Forretninger af „monopolagtig Karakter“ til „trustlignende Virksomheder“. Det er klart, at man ikke kan give Regler i saa udflydende Affattelse i Hænderne paa en administrativ Embedsmand, der skal anvende Loven efter dens egen indre Mening; thi en saadan kan overhovedet ikke skjule sig i de foran citerede Udtryk. Derimod passer disse Udtryk for et „Tilsynsraad“ som det efter Forslagets § 2 paatænkte, hvor et Dommerskøn maa kæmpe baade med sagskyndiges og med uansvarlige Politikeres Skøn om, hvilke Bedrifter der til syvende og sidst skal falde ind under Loven.

Mindretallet, der først og fremmest ønsker Lovens Genstand klart begrebsbestemt, som det sker i Mindretallets Ændringsforslag Nr. 1, maa i Overensstemmelse hermed ogsaa forlange, at de ganske uensartede Kræfter, der skal samvirke, for at den enkelte Bedrift skal kunne sættes under Tilsyn, ikke sammenblandes saaledes, som det sker efter Forslagets § 2, der forflygtiger Ansvar ved at fordele det, men at de skilles i det mindste saa vidt, at de interesserede Parter sammen med neutrale og Dommerne kommer til et *sagligt* Resultat, for hvilket disse Parter bærer Ansvar, hvorefter Rigsdagen paa sædvanlig Maade, offentlig og under fuldt Ansvar, slutter sig til eller modificerer dette saglige Resultat. Hertil sigter Mindretallets Ændringsforslag Nr. 3 og Nr. 10, som tillige henlægger Sager, der hører under Loven, til Handelsministeriet, hvor de naturligere hører hjemme end under Indenrigsministeriet.

Ændringsforslag Nr. 6 lader ikke Afgørelsen af, hvorvidt den Form, i

1) Udhævet af Mindretallet.